

Sapantaşı 5

– HayrettinYazcı · 09 Ağustos 2011

Hayatın zorluklarını karşılamak üzere eskiler öyle derdi; "Dev memleketi ! ". Buna rağmen insanlar yaşamaya direnir, gerekli çabayı gösterirlerdi; bilgisiz ve rehbersiz. Bu gidişin bir sonu elbette olacaktı, oldu da. Ülke insanının bölük bölük göçe katılmasının nedeni bu zorluklar. Hepsi bu mu ? Hayır. Ülkemiz seksenli yıllara kadar özellikle tarımda ki üretimde kendine yeten yedi ülkeden biri diye anılırdı. Bu son buldu. Tarımsal fiyatlar reel olarak düştü. Hayvancılık tabir yerindeyse çöktü. Hayvanla işlenen büyük arazi parçaları terkedildi. İnsanlar gelişmişliğin bir sonucu olan sosyal hayattaki değişimi farkettiler. Birde yöresini dev memleketi olarak tanımlamasını da işin içine katarsak ki, bu biraz da şu anlama gelir; bir yeri vatan olarak, yurt olarak seçmişseniz; insanı tutacak birşeyleriniz de olmalı. Orman gibi, deniz gibi, maden gibi veya tarımsal sanayi. Bunların hiçbirisi askariden karşılanamıyorsa insanları yerinde tutmanız güçleşir. Öyle olmuştur ve ülke köyden kentlere özellikle son yirmi yıl içinde boşalmıştır. Boşalmakla kalmamış, kentleşme sürecini de sekteye uğratmıştır. Kentler ve kentleşme köy kültürüne yenilmiştir. Şehir diye kocaman köyler inşa edilmiş, bu ahlaki bir yozlaşmayı da getirmiştir. Bu da eşyanın tabiyatındandır. Çevresinden koparılan insan, kontrol mekanizmasını da kaybeder ve yeni bir kimlikle topluma katılır. Bu da çoğu zaman tehlikeli bir katılımdır. Öyle de olmuştur.

İşte okumakta bu estrümanlardan biri olarak değerlendirilmiştir. Okumak adam olmaktan çok bizde ekmek parasıdır. Ben de elimde olmadan bu anlayışla yola çıkanlardanım.

Kar-fırtına akşamkaranlığında başlamıştı. Uykuya ayazın keskin sesi eşliğinde girmiştik. Üç öğrenci olarak köhne bir yapıyı mekan tutmuştuk. Sabahleyin uyandıığımızda, evimiz hala karanlık içindeydi. Kapıyı ilk yoklayan bendim. Ama, boşuna Kapımız ve pencerelerimiz fırtınadan kapanmış ve hayatla bağımız kesilmişti. Ağlamıyorduk ama, gözlerimize mahsunluk, yüreğimize korku çoktan düşmüştü. Çaresizdik !... Bir zaman sonra insanların birşeyler yapmaya çalıştığını farkettiler. Kürekler çalışıyordu...Bir saatlik bir zaman diliminden sonra nihayet penceremizden ışık görünmüştü. Çaba gösteren biri vardı ki, onu hayatım boyunca unutamayıp, geçen yıl Üsküdar`da karşılaşacaktım. Bizi kurtaran vefalı komşumuz, ağabeyimiz, sonradan kaldığım yurdun müdürü olacaktı ve ben bu garip meskenden kurtulacaktım...

Devam edecek...